

Behandling, men jeg synes, at baade Forhandlingerne i det ærede Udvalg, og hvad der senere er kommet frem, vise, at der, som den sidste ærede Taler sagde, er stærk Tvivl om, hvorvidt det her foreslaaede er den rette Maade, at komme Egnen til Hjælp paa. Naar man kan komme den til Hjælp i det væsentlige med $2\frac{1}{2}$ Mil Jernbane, forekommer det mig at være en slet Finanspolitik og en Politik, der ikke har noget Krav paa vor Støtte, at anlægge 7 Mil Bane. Jeg vilde derfor have ønsket, at dette Forslag ikke var kommet frem, det er mig nemlig i Øjeblikket umuligt, at slutte mig til Forslaget. De Herrer ved jo ogsaa, hvor vanskeligt det er at skaffe Penge til de alt vedtagne Baner. Under disse Forhold at love en Egn $\frac{3}{4}$ af, hvad 7 Mil Bane koster, vilde for Ministeren være letsindig Tale, som jeg ikke tør indlade mig paa. Jeg beklager, at Forholdet er saaledes. Jeg skal selvfølgelig til enhver Tid have min Opmærksomhed henvendt paa Spørgsmaalet om, naar saadant Anlæg kan ske, men jeg ser ikke, at der er nogen Mulighed for, at det kan ske nu, og jeg skal derfor ikke indlade mig paa nogen som helst Detail i saa Henseende.

Jeg turde maaske give det høje Ting en Meddelelse, som jeg efter den Debat, der forleden fandt Sted her i Salen, finder mig opfordret til at gøre. Den angaar Pakmester Petersen. Jeg har selvfølgelig Bevidstheden om, hvad Grundloven hjemler enhver, altsaa ogsaa Pakmester Petersen. Jeg har slet ikke forbudt ham at stille sig, og jeg har ikke hjemkaldt ham fra den Permission, som vi, uden at vi vidste, at den var søgt i Agitationsøjemed, have givet ham paa 3 Uger. Jeg har slet ingen Hindring lagt ham i Vejen i saa Henseende, men jeg har følt mig forpligtet til over for Pakmester Petersen, hans Kone og Børn at meddele ham, at Sæde i Rigsdagen er uforeneligt med hans nuværende Stilling. Det er det hele, det er det, der har fremkaldt Stormen, og jeg spørger ethvert rettænkende Menneske her i denne høje Forsamling, om han tror, at en Privatmand vilde undvære en Mand, som han satte Pris paa, fordi han stillede sig til Rigsdagen? Nej, han vilde ganske rolig sige: Lad det være, og det samme har Staten gjort her. Det er uforeneligt med hans Stilling; jeg har ikke saa mange Mennesker til min Raadighed — det ved det høje Ting selv — at jeg kan stille en anden Pakmester i hans Sted. Var han Generaldirektør, Departementschef eller en hvilken som helst

anden, og jeg ikke kunde undvære ham, vilde jeg sige: Lad det være, thi jeg maa kalde en anden i Deres Sted, og derved er Vejen lukket for Dem til at komme tilbage. Der er altsaa sket al mulig Hensyntagen til vedkommende Bestillingsmand, og der er intet grundlovsstridigt i Ministerens Fremgangsmaade. — Jeg maa maaske tilføje den Meddelelse, at det, som passerede paa Mødet forleden, er heller ikke rigtig refereret. Jeg har Breve i Lommen fra tilstedeværende og endogsaa fra et mere fremragende Medlem af en af Foreningerne — en Formand, for at sigé det rent ud —, som benægter, at det er gaaet saaledes til som refereret i Aviserne. — Jeg har kun villet gøre denne Meddelelse for at stoppe den Storm, som synes at skulle rejse sig af en ganske selvfølgelig Ting.

Formanden: Tinget har nu modtaget denne Meddelelse fra Ministeren, men det er en Selvfølge, at der ikke kan forhandles videre derom, da Sagen ikke staar paa Dagsordenen i Dag.

Ordføreren (L. Rasmussen): Jeg vil gøre nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad der er fremført, siden jeg sidst havde Ordet. Jeg skal begynde med at svare paa den højtærede Ministers Udtalelser. De give mig jo ikke Grund til ret mange Ord, idet det, som var Pointen i Ministerens Tale, var det samme, som han fremsatte ved Sagens første Behandling, nemlig det, som vi ofte høre, at vi ingen Penge have. Ved Sagens første Behandling gjorde jeg Ministeren opmærksom paa, at denne Grund intet vejer over for det foreliggende Forslag, da der ingen Penge forlanges, saa længe der ingen Penge er. Forslaget gaar nemlig ud paa, hvad jeg ogsaa sagde den Gang, at Pengene skulle bevilges paa de aarlige Finanslove, og jeg gaar ud fra, at naar Rigsdagen og Regeringen enes om en Finanslov, hvorpaa Bevillingen er, ville Pengene vel ogsaa kunne skaffes til Veje, og det er jo det hele, Forslaget fordrer. Endvidere udtalte den højtærede Minister, at han mente, det var uforsvarligt nu at afhjælpe Jernbanetrangen i denne Egn med en 7 Mils Bane, naar det kunde gøres ved en $2\frac{1}{2}$ Mils Bane. Men selv om man gik ind paa den Tanke, som jeg for mit Vedkommende ikke anser for rigtig, og som vist meget faa af Egnens Beboere anse for rigtig, at vi forlænge Egtvedbanen i Stedet for at foretage, hvad der er foreslaaet — en Ordning, som under alle Omstændigheder in-